

הפטרה "והמלך דוד" פרשת חיי שרה

המאור שבתורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לצ"נ: מו"א צט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת כה' חשון התשע"ח

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
16:28	17:18	17:53
16:25	17:15	17:49
16:25	17:15	17:49
16:28	17:18	17:53

כל הזכויות שמורות

ישא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

בתקופת הצנע היו הרעב והמחסור בני בית קבועים אצל רבנו. **מורדכי שרעבי** זצ"ל פעמים רבות במשך השבוע לא היה בבית אוכל לאכול. רבנו לא התרעם חלילה על מצבו זה, אלא קבל את הכל באבהה והסתפק במה שהבורא יתברך פסק לו לפרנסתו. והנה קרה **שיום שישי** אחד כבר עברה שעת הצהריים ובבית רבנו אין מאומה לכבוד שבת. לא להם ולא יין וכ"ש בשר או דגים ושאר מגדנות ומעדנים. והרבנית התכוצה במקומה ונאנחה בקול בוכים: כיצד נעשה שבתנו חול?

רבנו ראה את **מצוקתה הנפשית** של נוות ביתו והחליט לסגור את ספרו ולצאת מהבית בהשליכו את יתבו על ה' יתברך.

ככל שרץ יותר אחרי התאוות, הן הולכות ומתרבות, כמו האש, שככל שמוסיפים עצים הלהב הולך וגדל

הרב רבי נון חורי זיע"א לימד בישיבה במשך שר שנים, בהתחלה היו צריכים לשכנע אותו, בכל תוקף, **שיטעים ללמד**, אבל הרב אמר לכולם, שהוא אינו ראוי ללמד.

מדי פעם היה מגיע אליו משהו מהישיבה ומנסה לדבר על ליבו ואומר לו מה החשיבות של העניין. אני זוכר, שפעם שלחו אותי עם מונית לבית הרב, ניגשתי לרב ואמרתי: "הרב מונית מחכה על חשבון הישיבה, אם הרב לא יבוא- זה הפסד **כספי** הקדוש". הרב רק שמע את זה- הסכים מיד ובא לישיבה.

בתחילת השיעור אמר לתלמידים: "רק היום באתי, אבל מחר אני לא בא יותר", כך סיפרו התלמידים.

לפני הכל צריכים ההורים לתת את עצמם.

פעם ניגש יהודי בשברון לב **לחפץ חיים** זצ"ל, כשהוא מבקש ומתחנן על נפשו, שיבקש החפץ חיים רחמים על בנו שנתחבר לחבורת מרעים רקים ופוחזים, שהשפיעו עליו **לסור מדרך הישר** רח"ל.

כשמע זאת החפץ חיים, שאל את האב, האם בנו הגיע בהתדרדרותו למצב כזה שאכל כבר מאכלות אסורות? השיב האיש בצער שאכן גם לשפל כזה הגיע המצב, ובנו אכל **מאכלות אסורות**... אם כך - נענה החפץ חיים ואמר לאב - קשה מאד לפעול ולעשות עבורו מאומה... אמר האב לחפץ חיים:

אמנם בני אכל פעם מאכלות אסורות ואולם תיכף לאחר מכן הקיא את מה שאכל. השיב החפץ חיים ואמר: אם כן, **אפשר לפעול עדין ולהצילו!!!**

סיפר מר חיים בוקר, משמשו הנאמן בני יורק, שפעם אחת ביום שישי "נעלם". הרב **אשה מלכא** זצ"ל לאחר בירור התברר שנסע ברכבת מרחק שעתיים כדי לשמוע קדושה וחזרת הש"ץ שהפסיד מכיוון **שהאריך בתפילת לחש**. וחבל, חבל כי עוד דמות הוד של אחד מגאוני וצדיק הדור הצנועים עזב את חיי עולמנו לעולם שכולו טוב.

ההכנה למצווה תיעשה במתינות, אך בקצת המצווה יהיה מהיר וזריז.

בערב ימיו הגאון רבי **דב בעריש ידענפלד** זצ"ל היה מקצץ קהנהגתו פליל הסדר, ומלבד נסח ההגדה לא הוסיף כלום. פעם אמר לאחיו הרבנית הג"ר **יצחק צבי ברונפלד** זצ"ל, שנהגה פן מפני שהרבנית עבדה קשה מאד בערב פסח ואין זה מן הראוי להאריך על קשבונה. מענין להוסיף שלאחר מכן אגרה הרבנית להגרי"צ: "הוא מדמה שלא ראיתי, אבך ראיתי שאמר אחרי הסדרבי את 'שיר השירים', ולאחר מכן ישב ולמד עד אור הבקר".

נקודה למחשבה

זוג צעיר התחנן, בשעה טובה. נערכה חתונה מפוארת עם המון מוזמנים. אבי החתן הביא עמו לאולם עשרת אלפים שקלים כדי לשלם לבעל האולם והניח את הכסף בכיס מעילו. במהלך השמחה, **נקרא האב** לבוא ולרקוד עם החתן. הוא פשט את מעילו והניחו על מסעד הכסא. השמחה הייתה גדולה, האב עם בנו רוקדים מפזזים ומכרכרים. לאחר הריקודים הסוחפים חזר האב המאושר למקומו, לבש את מעילו ובעודו ממשש. **הכסף נעלם!!!** החוויר האב, חש שעולמו חרב עליו. ביגונו, חשב לקרוא למשטרה ולערוך חיפוש בקהל, אך לבסוף החליט שלא להשביית את השמחה האירוע עלה כל כך הרבה כסף, יעלה עוד עשרת אלפים שקלים! חשב, בניסיון לעודד את רוחו. החתונה עברה, השמחה הסתיימה, הסרט והתמונות מוכנים, המשפחה המאושרת נקראה לבית המחותן כדי **לצפות יחדיו**, בפעם הראשונה, בסרט החתונה.

יושבים החתן והכלה, הורי החתן, הורי הכלה, האחים והאחיות, הדודים, הקרובים והילדים, וצופים בסרט שנערך במקצועיות ובטוב טעם. הנה החופה... הנה הקידושין, האוכל והריקודים, איזו שמחה... אילו צילומים יפים... "תראו תראו את חני, תראו את מיכל תראו..." הכל יפה ומקסים, לפתע נקרא אבי החתן לרקוד עם בנו, הנה הוא קם, מוריד את המעיל, תולה אותו על הכסא וניגש לרקוד. איזה יופי! המצלמה משוטטת לרגע על פני האולם, ואז, לא פחות ולא יותר, רואים איך **אבי הכלה**, מתגנב אל המעיל המיומת, מושיט את ידו ומוציא את הכסף מהכיס... מיד עצרו את הסרט, הדליקו את האור, והסתכלו עליו. איזו בושה, איזו כלימה.

כמה היה נותן אבי הכלה כדי למחוק את הקטע הזה מההסרט?! הנה, כולם יושבים ורואים כיצד נתן ידו בכיס מעילו של האחר... כיצד הוא חומק ומתגנב...

כמה היה נותן כדי לעצור את ההקרנה... דע מה למעלה ממך. עין רואה ואזן שומעת! אחרי 120 שנה יראו לאדם כל אשר עשה... (העורך)

סיפר קרה ג רבי **שמואל ליברמן** אחי הרבנית בזוג שני שהיה סועד פעמים רבות על שלקתנו של הגאון רבי **דב בעריש ודנעבליד** זצ"ל ל בשבתות, ובפעמים הראשונות רצה לדבר עמו בלמוד בסגנון שלמדו בנשיכה, ואז הכחין שהוא מעגן שידבר דברים שגם הרבנית תבין גם הג' **ר נתן גשטאטור** העיד שהרב מטשעפין בקש מהאורחים לשלוקנו לילי שבת שידברו דברי תורה שגם הרבנית תבין, באמרו: "הרי רק בשבת יושבים יחד **לסעודה**, ואם פן מן קראי שָׁמְבִיז".

בעלי תשובה המבקשים תיקון על עוונם, בדרך כלל יש להורות להם **להרבות בלימוד התורה** וקיום המצוות, ולהעדיף לימוד תורה על פני סיגופים ותעניות, שיש בהם כדי **לבעלם** מלימוד התורה.

יש דברים, שיופי הצניעה חייב לשלוט בהם למעשה בכל מעשה מצוה שהיא כמה שהדבר **בהצנע** יותר, הוא מהודר נקי וטהור יותר...

ובפרט במצות הצדקה שאכן היסוד בה היא צניעה קדושת מצוות הצדקה חלה על"י מתן בסתר. כאמור **נעילת חובות** היתה רק דרך אחת שהיתה לו בחלוקת הצדקה ודרך נוספת

סיפר הגאון רבי **עקיבא יוסף שלינגר** זצ"ל: אחד מהמון שלוחי ציון, התאונן פעם לפני החתם סופר מצבם הדחוק של יושבי ארץ הקודש. חיזוק החתם סופר **בדברי נטחון ועידוד** - ובטחני שה' הטוב יעזור לנו - אמר השליח - אך מאין לנו עזרה עד שיעזור לנו? השיב לו החתם סופר: - עליך אמר הפסוק: "בטחו בה' עדי עד" - גם עד שיעזור ה', בטחו בו!

סח רבי **חיים קנייבסקי** שליט"א בלילה **שהחזו"א** נפטר: "התעוררתי באמצע הלילה והיה נדמה לי שכבר בוקר וחשבתי ללכת כבר לבית הכנסת להתפלל, והעירו לי בבית - להיכן אתה הולך? **הרי עדין לא בוקר**. הורתי לישון, ואח"כ נתברר לי שבזמן שנתעוררתי זה היה בזמן שהחזו"א נפטר.

עונש לילד ציון להיות האמצעי האחרון.

התפילה פועלת שכל מה שמקבל בעולם הזה יהיה בגדר מתנה. והיינו רק כשהתפילה היא **אמיתית** בגדר בקשה מאת השי"ת וכדאיתא באבות "אל תעש תפלתך קבע אלא רחמים ותחנונים לפני המקום" ותחנונים פירושה **בקשת מתנות** מאת הקב"ה.

האהבה נולדה, השנאה נוצרה.

דווארט, פולין, **אב תשי"ב** מניין יהודים ניתלו על ידי הצוררים בעיירה דווארט, ביניהם גם ה"מרא דאתרא", הרב **אליהו לסקובסקי** זצ"ל, מהחשובים בעיר סוכוצ'וב ומגדולי הרבנים בפולין. הוא ניתלה יחד עם תשעה יהודים נוספים ועם בנו **ישראל הרש לסקובסקי** זצ"ל, שנמנה עם טובי התלמידים בשיבת "חכמי לובלין". הנידונים למוות צעדו לעבר הגרדום בתחושת התעלות של קידוש ה'. בצעדם אל המוות הכריז הרב: "גזירה היא מן השמיים וצריך לקבלה **באהבה**. סופו של עמלק יבוא ועל היהודים לזכור ולא לשכוח!"

רשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

"ויקם אברהם מעל פני מתו" (בראשית כג, ג).

לכאורה קשה, "ויקם אברהם" - ודאי שקם, וכי היינו הושבים שנשאר אברהם מעל פני מתו, וא"כ מדוע צריכה התורה להודיענו זאת? **אלא**, ישנם בני אדם שאחר שעוברים חלילה משבר או אסון במשפחתם הם נעשים שבורים ורעועים, נופלים ולא מצליחים לקום. הכרתי אנשים רבים בעלי מעמד גבוה מאוד, שלאחר שעברו משבר מסוים הם נהפכו להיות אפתיים וסגורים והפסיקו את שאטתם הגדולה, ולא הצליחו לעמוד בניסיון.

אולם אברהם אבינו לא היה כך, אלא מיד לאחר פטירת שרה קם והתעודד - "ויקם אברהם", ואנחנו קמנו ונתעודד (תהילים כ, ט), המשיך עם אמונתו הצרופה בהי' יתברך מפני שידע והבין שכל מעשיו אמת וצדק ונעשים בדקדוק רב, א-ל אמונה ואין עול צדק וישר הוא (דברים לב, ד), כל משפטי ה' יושר ואמת, משפטי ה' אמת צדקו יחדו (תהילים יט, י).

ועפ"ז אפשר להסביר את הפסוק **"ב'אשת חיל" - קמו בניה ויאשרוה בעלה ויהללה** (משלי לא, כח) - ישנם בני אדם שכל זמן שאביהם או אימם בחיים חיותם, הם שומרים את השבת, מקיימים את המצוות בדקדוק ונזהרים שלא לפגוע ברגשות הוריהם, אך לאחר פטירת ההורים הם סרים מן הדרך.

לכן בא שלמה המלך ואומר - "קמו בניה ויאשרוה", אדרבה להיפך, אחר פטירת ההורים הבנים צריכים להתרומם ולהתחזק יותר בעשיית המצוות והמעשים הטובים, כיון שכעת הם רואים ומתבוננים בתכלית החיים, ויחי יתן אל לבו (קהלת ז, ב). אברהם אבינו ראה את התכלית של העולם הזה, רבי יעקב אומר העולם הזה דומה לפרוודור בפני העולם הבא, התקן עצמך בפרוודור כדי שתכנס לטרקלין (אבות פ"ד מ"ד), שינא (תלמיד חכם - שנון), חטוף ואכול חטוף ושת (עירובין נד ע"ב), לחטוף לימוד תורה, חסדים, מצוות ומעשים טובים לקראת עולם הנצח!

ולכן קם אברהם מעל פני מתו והמשיך ביתר שאת וביתר עוז במשימה המוטלת עליו בעבודת ה', ולימדנו לקח לדורות שלא להתייאש משום משבר, אלא להמשיך ברוב עוז ותעצומות, ואנחנו קמנו ונתעודד (תהילים כ, ט).

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

מטוס שטס מעל ארץ ישראל לפתע מתחיל לרעוד ולעשות רעשים מזוהים, שני הטייסים יוצאים מתא הטייס באים מתלבים במצנחים ומרגיעים את הנוסעים: אחד מהם תופס את המיקרופון ואומר, נא להירגע כולם, אין מה לדאוג, **אנחנו רק קופצים להביא עזרה!**

כל העלונים: hamaor.net

סיפר הגאון רבי **חיים קנייבסקי** שליט"א: כאשר עמד מר ש.פ. לבחירות לראשות הממשלה מול מ.ב. אמרו להגר"י קנייבסקי-**הסטייפלער** זצ"ל ש.פ. הכריז כי אם יבחר לראשות הממשלה **יגייס את כל בחורי הישיבות לצבא**. הגיב הסטייפלער מיניה וביה: "הוא כבר אף פעם לא יבחר להיות ראש ממשלה!"

והוסיף רבי חיים אמרו לי שהוא מרגיש קללה רובצת עליו. אני יודע איזו קללה, **זו קללה של האבא** ואף שכיח כראש ממשלה בתור ממלא מקום, אבל מעולם לא נבחר לכך.

כלב אחד החליט לטייל בעולם ונסע לספארי באפריקה. באחד מימי הטיל הוא הלך לאיבוד, ובדרך הוא רואה נמר שיץ לכיוונו כדי לטרוף אותו. הוא חשב מה לעשות, ראה עצמות על האדמה, מתיישב לידן עם הגב לנמר, תופס עצם בפה, וכשהנמר התקרב אמר הכלב בקול, "זה היה נמר ממש טעים, מעניין אם יש עוד כאלה נמרים טעימים באזור..." כששמע הנמר את הכלב, הוא עצר, הביט במבט אימה וחשב לעצמו, "זה היה קרוב הכלב הזה כמעט אכל אותי", הסתובב והלך משם בחזילה. הקוף שהיה על העץ מעל ראה הכל, והחליט שזו הזדמנות טובה בשבילו לתפוס יחסים טובים עם הנמר. הוא רדף אחרי הנמר וסיפר לו שהכלב עשה ממנו צחוק. הנמר התעצבן ואמר לקוף, "יש על הגב שלי, ובוא תראה איך אני עושה מהכלב הזה קציצות!!!" הכלב, שעוד לא הספיק להירגע, שוב ראה מרחוק את הנמר רץ לכיוונו עם הקוף על הגבו. במקום לברוח הכלב שוב החליט להתיישב עם הגב כלפי תוקפיו. שניה לפני שהנמר הגיע אליו, אמר הכלב בקול, "איפה הקוף המעצבן הזה? כבר לפני חצי שעה ביקשתי ממנו **שיבא עוד נמר**..."

וכמה הוא הטענה כאשר אדם מקבל ומבטיח לבורא ית' בכמה הבטחות **ביום הכיפורים** והוא אינו משים לב רחמ"ל אח"כ לכל הקבלות ולהבטחות אשר הבטיח אתמול.

כמה הוא מהכח אשר אין אמן במ... יתן ד' שנהיה אנתנו האלו **אשר יש לסמוך** על דברינו ולהיות בר סמכא בכל הענינים.

עשר המצוות ששמעו בני ישראל בזמן מתן תורה, ואחר כך קיבלו אותן כתובות על שני לוחות אבנים, "שני לוחות הברית". בהרבה בתי כנסת **אפשר לראות** ציור של שני לוחות הברית, ועליהם כתובים עשרת הדיברות.

אם אין עניים, אז העשירים יהיו! הכריז **המגיד ויקלם** בדרשתו ואמר: שמעו נא אתם העשירים שבקהל, מה חשבתם לעצמכם?! היהירו למען השם לתת צדקה לעניים, ואם לא נתנו להם דעו לכם כי השנה הגיעו מים עד נפש והעניים **יגוועו מרעב!**

ואם תאמרו בליבכם: "אז מה? מה אכפת לי אם כל העניים ימותו?! סוף כל סוף לא יבקשו את כספנו!..." אז אני אומר לכם תזיהרו!!! הרי התורה הקדושה מבטיחה: "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ", ואם כן הוא, הרי שבהכרח יהיו עניים ואם אתם נתנו לכל העניים לגווע ברעב תהיו אתם מוכרחים **לתפוס את מקומם** ותהיו אתם האביונים... הדבר עורר את העשירים ומהר נגשו לעזור לאחיהם העניים...

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולה, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שלומית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכת בת שרה, פנחס בן פנחס, יואל בן מלכה, דוד ומרים אלבז, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן גרינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה, ישראל בן שמחה סבג, אואסינה בת גוריה חלפון, שמואל בן רבקה זכאי **מן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**